

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. София, 03.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 16.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7900** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл.107, ал.2 от Закона за автомобилните превози /ЗАвтП/.

Образувано е по жалба на С. Н. И. срещу заповед № РД-14-2889 от 27.07.2022г. на директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ - С., в частта по т.2, с която е наложена ПАМ по чл.106а, ал.1, т.4, б.“б“ от ЗАвтП- временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]- до отстраняване на нарушението, но не за повече от една година.

В обстоятелствената част на жалбата са изложени твърдения за нищожност на акта, поради постановяването му от некомпетентен административен орга. Навеждат се доводи за нарушение на чл.59, ал.2, т.4 и чл.35, чл.36 от АПК. Въведени са и съображения за незаконосъобразност на заповедта, поради противоречието ѝ с нормите на материалния закон и неговата цел. Предпоставките на чл.106а, ал.1, т.4, б.“б“ ЗАвтП не били осъществени, защото не били събрани доказателства, установяващи получаването на икономическа облага от извършване на превоза. Процесната ПАМ се прилагала за максималния срок до 12 месеца, с което се нарушавал принципът на пропорционалност по чл.6, ал.2 АПК.

Жалбоподателят в проведените открити съдебни заседания се представлява от адв. С. М., който поддържа оспорването на акта. По същество моли за неговата отмяна, както и за присъждане на разноските по делото, които възлизат в размер на сумата от 410.00 лева.

Ответникът – директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“- С. не изпраща процесуален представител и не е ангажирал становище по основателността на жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: На 26.07.2022г. при извършена проверка за спазване на разпоредбите на ЗАвтП и издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, Й. Ц. П. – инспектор в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“- С. е установил, че лицето С. Н. И. извършва превоз на пътници срещу заплащане на сумата от 10.00 лева в момента на приключване на превоза, с автомобил, марка „Л. Ф.“, с рег. [рег.номер на МПС] /собственост на Е. Н. В./, без да притежава лиценз за извършване на превоз на пътници или удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз.

Това нарушение е констатирано с акт за установяване на административно нарушение серия А-2012 № 326523/26.07.2022 г., срещу С. Н. И., за административно нарушение по чл. 6, ал. 1 от ЗАвтП.

С оспорената заповед № РД-14-2889 от 27.07.2022г., по отношение на жалбоподателя на основание чл. 107, ал. 1 вр. чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ от ЗАвтП е наложена принудителна административна мярка: временно отнемане на свидетелството за управление на МПС №[ЕИК] до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца.

Като доказателства към административната преписка са приложени: заповед № РД-01-553/23.11.2021г., издадена от директора на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, удостоверяваща компетентност на органа издал заповедта за налагане на ПАМ, акт за установяване на административно нарушение серия А-2012 № 326523/26.07.2022 г., издаден срещу С. Н. И., протокол за извършената проверка, серия АА, № 0082216 от 26.07.2022 г. на НАП.

От събраните в процеса гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетелите М. Я. В. и В. В. Р.- инспектори в отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП се установява, че на 26.07.2022г. са поръчали превоз от мобилното приложение „М.“ с маршрут от кръстовището на [улица]до Централна Автогара. Около 12:00 часа е дошла колата с марка „Л. Ф.“, която не е била обозначена с никакви отличителни табели за извършване на превоз и в нея е нямало апарат за отчитане на километрите и стойността на превоза. Заплатена е била сумата от 10.00 лева на С. И., който с личния си автомобил е извършил този превоз. Проверката е била извършена по повод съвместна акция с Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ и органите на МВР. От шофьора на автомобила не им е бил предоставен никакъв фискален документ, тъй като в колата липсвало такова устройство. Сумата от 10.00 лева е била предварително определена и посочена в мобилното приложение.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град формира следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, считано от 08.08.2022г., от надлежна страна-адресат на акта и се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК - дали той е издаден от

компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби при постановяването му, както и съобразен ли е актът с целта на закона.

На първо място, оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – директор на регионална дирекция „Автомобилна администрация“- С., въз основа на делегираните му правомощия съгласно заповед № РД-01-553/23.11.2021г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция “Автомобилна администрация“, поради което не е налице основанието по чл.146, т.1 АПК за обявяване на нейната нищожност.

На второ място, оспореният акт е издаден в писмена форма и съдържа нормативно установените в чл.59, ал.2 от АПК реквизити. Посочени са обективно и пълно фактическите основания за неговото постановяване. Изложените в акта факти съответстват на приложените по делото писмени доказателства. Не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който да обуславя отмяна на акта /Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС; Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд/. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновано е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватна защитата си във висящия съдебен процес.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадения акт /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

Преценката на административния орган в случая е направена, след като са обсъдени всички релевантни за случая факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Съобразно служебното начало в административния процес, административният орган е събрал всички необходими доказателства, извършил е надлежна проверка на същите, а окончателният правен резултат е в съответствие с приетите фактически установявания. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до неправилно приложение на материалния закон, тъй като фактите вярно са подведени под съответните материалноправни разпоредби. Не е нарушено и накърнено правото на защита на жалбоподателя в хода на производството. В случай, че жалбоподателят не се е запознал с всички събрани по преписката доказателства, това процесуално право той може да упражни в пълен обем в съдебния процес, като оспори писмените доказателства или представи нови такива.

На четвърто място, спорът между страните по делото се свежда до съобразяване с нормите на материалния закон- чл.146, т.4 от АПК.

Обжалваният акт е издаден при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ЗАвтП, обществен превоз на пътници и товари се извършва от превозвач, който притежава лиценз на Общността или удостоверение за регистрация – за извършване на таксиметрови превози на пътници, и документи, които се изискват от този закон. Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ води регистър на МПС към лицензите на Общността и лицензите за превоз на пътници или товари на територията на Република България. Автомобилният превоз на пътници и на товари е дейност, която се характеризира с повишен риск за живота и здравето на хората, което е наложило за упражняването ѝ законодателят да установи императивно специални изисквания. Извършването на която и да е от формите на дейността, без надлежно разрешение /чл.6, ал.1 ЗАвтП/, е определено от законодателя като административно нарушение съгласно чл. 93, ал. 1 ЗАвтП, за което се носи административно-наказателна отговорност, която е лична - на водача, и различна от преустановяващата принудителна административна мярка, която се оспорва.

За преустановяване на административното нарушение чл. 106а ЗАвтП, предвижда и прилагането на ПАМ, сред които и процесната: „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който извършва обществен превоз на пътници или товари с моторно превозно средство, без да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници, или без да има заверено копие към лиценз на Общността“.

За да е налице основание за прилагане ПАМ по чл. 106а, ал. 1, т. 4 ЗАвтП е необходимо кумулативно да са изпълнени следните условия: 1. да е извършен обществен превоз на пътници, и 2. превозът да е осъществен с МПС за което няма издадено удостоверение за обществен превоз на пътници, респективно заверено копие от лиценз на Общността. Кога един превоз на пътници е обществен законодателят е дефинирал изрично в §1, т.1 от Допълнителните разпоредби на ЗАвтП, а именно: „Обществен превоз е превоз, който се извършва с моторно превозно средство срещу заплащане“, а по т. 2 „Превоз на пътници“ е „дейност на лице, което извършва услуги по извършване на превоз на пътници с моторно превозно средство за чужда сметка или срещу заплащане или икономическа облага“. Легална дефиниция на понятието "Таксиметрови превози" се съдържа в § 1, т.26 от ДР на ЗАвтП и според нея това са „превозите на пътници срещу заплащане, извършвани от регистрирани превозвачи или от водачи, извършващи дейността от името на регистриран превозвач, но за своя сметка, с леки автомобили до седем места, включително мястото на водача, които водачите държат в готовност, за да изпълнят пътуване до определена от клиента цел“.

От събраните и приети доказателства безспорно се установява наличието на предпоставките за налагане на ПАМ.

За лек автомобил марка „Л. Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] не е издавано удостоверение за обществен превоз на пътници на територията на Република България или копие на лиценз на Общността, нито удостоверение за регистрация - за извършване на таксиметрови превози на пътници. Тези обстоятелства не са спорни по делото - не се твърди обратното, нито са ангажирани доказателства за това от жалбоподателя. АУАН, серия А-2012, № 326523/26.07.2022г. е издаден от длъжностно лице, в кръга на правомощията му по закон, по установеният ред и форма. Следователно, в частта на установените от актосъставителя обстоятелства (при

извършените от същия проверки за собственост и за наличието на издадени лицензи, удостоверения), материализира удостоверително изявление на издателя си, т.е. отнася се до съществуването на факти възприети лично от длъжностно лице издател. Този акт е официален удостоверителен документ по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК във вр. чл.144 АПК и се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила.

Наложена ПАМ по т.2 има за цел да препятства възможността за бъдещо извършване на нерегламентиран превоз, какъвто се установява несъмнено от приложените в административната преписка писмени доказателства, в т.ч. и протокол, серия АА № 0082216/26.07.2022г. на НАП и събраните гласни доказателства. Производството по издаване на ПАМ по чл. 10ба, ал. 1, т. 4, б. "б" от ЗАвТП се развива по правилата на АПК, докато производството по налагане на административно наказание по реда на ЗАНН. В първата хипотеза се издава индивидуален административен акт и се цели бързина на производството, за да се спре дейността по превоз на пътници или товари, в нарушение на законовите изисквания. Във втория случай се упражнява санкционно правомощие на държавата и се развива самостоятелно административно-наказателно производство.

Във връзка с възражението на жалбоподателя относно срока, за който мярката по 10ба, ал.1, т.4, б."б" ЗАвТП е приложена, а именно: „до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца“, може да се изложи следното: Мярката се прилага до вписване на МПС в лиценз, но за да се гарантира, че тя няма да засегне нарушителя в степен, по-голяма от необходимото, е определен този 12-месечен краен срок, с изтичането на който, независимо от това дали нарушението е отстранено или не, действието на ПАМ се прекратява. При проявлението на юридическите факти, съдържащи се в хипотезата на визираната норма, органът е длъжен да приложи предвидената в диспозицията ПАМ и то за посочения срок - до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година. Вярно е, че срокът е относително определен, но това съвсем не е равнозначно на неопределеност, изискваща допълнително конкретизиране /виж. Решение № 10262 от 14.11.2022г. по адм. д. № 3820/2022г., VII отд. на ВАС на РБ/.

Не се констатира основание за отмяна на акта по чл.146, т.5 от АПК и правратно упражняване на властническото правомощие на ответника. Целта на закона е изпълнена, защото заповедта е издадена при спазване на основните принципи, свързани с преустановяване извършването на нерегламентиран обществен превоз на пътници срещу заплащане.

По тези съображения настоящият съдебен състав заключава, че обжалваната заповед е издадена при липсата на отменителни основания по чл.146 от АПК. Ето защо, актът е законосъобразен и следва да бъде потвърден. Възникнали са предпоставките по чл.10ба, ал.1, т.4, б."б" ЗАвТП, при наличието на които органът действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да издаде заповед за прилагане на ПАМ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, II-ро отделение, 22-и състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Н. И. срещу заповед № РД-14-2889 от 27.07.2022г. на директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ - С., в частта по т.2,

с която е наложена ПАМ по чл.106а, ал.1, т.4, б.“б“ от ЗАвтП- временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]- до отстраняване на нарушението, но не за повече от една година.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

ПРЕПИС от съдебния акт да се връчи на страните в процеса на основание чл.138 АПК.

Съдия: